

PHẬT THUYẾT ĐẠO THẦN TỨC VÔ CỰC BIẾN HÓA KINH

QUYỂN 4

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó ở phương Đông nam của cõi tam thiên đại thiên, cách cõi này tám vạn bốn ngàn tứ thiên hạ. Cõi nước đó, tên là Tam-mạn-đà-chất (*đời Tấn dịch là Biến đẳng*). Đức Phật hiệu là Chất-đa-câu-trùng Hằng-tát-a-kiệt A-la-ha Tam-da-tam-phật (*đời Tấn Dịch là Huyền Hoa Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác*) hiện đang thuyết pháp. Thế giới bốn thiên hạ đó rất đẹp, Đông, Tây, Nam, Bắc, mười tám ngã đường đều có đầy châu báu, đất mềm mại giống như áo trời, đất mọc cỏ mềm mại cao bốn tấc tất cả những gì mọc trên đất, mỗi một loại đều có màu sắc khác nhau. Có khắp cả các đường đi, nếu chân đạp xuống đất cỏ mềm mại vừa ý, lúc cất chân lên, thì lại như cũ, đất đó bằng phẳng, như lòng bàn tay.

Này Mục-liên! Cả thế giới Biến đẳng ấy đều như thế. Có thành tên là Bạt-đà-uất-trâm (*đời Tấn dịch là Thiện tôn*). Người trong thành đó vui vẻ, an ổn, giàu có, phồn thịnh, từ Đông qua Tây dài ba mươi hai do-tuần; từ Nam đến Bắc rộng mười hai do-tuần. Này Mục-liên! Thành Thiện tôn kia người người khác cùng ở trong đó, nhân dân đông đúc, số nhân dân nhiều không thể kể xiết.

Này Mục-liên! Đức Huyền Hóa Như Lai Thế Tôn du hóa đến thành Thiện tôn và dừng nghỉ ở trong đó, mở một hội thuyết pháp, rống tiếng rống sư tử, khiến ba mươi na-thuật người đều đắc A-la-hán; có ba mươi na-thuật người đắc A-na-hàm; có ba mươi na-thuật người đắc Tư-đà-hàm; có ba mươi na-thuật người đắc Tu-đà-hoàn; lại có ba mươi na-thuật người phát hạnh Bích-chi-phật; còn số người phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì không thể tính hết; lại còn có những chúng sinh khác, nhiều vô số quyết làm những công đức.

Này Mục-liên! Thế giới bốn thiên hạ đó, có cây, tên là Mạt-đầu-tam-phi (*đời Tấn dịch là Thử thọ*). Hoa trái của cây đó luôn đầy đủ, mùi vị của hoa trái ấy giống như mùi vị của trăm món thức ăn; con trai con gái của nước ấy có được một hoa một quả mà ăn, ăn rồi, no đủ bảy ngày, không đói, không gầy yếu, sắc mặt hình dáng không giảm, thân thể cường tráng, nhẹ nhàng có khí lực, khi ăn xong rồi như uống cam lồ, cũng không tiểu tiện, đại tiện, cũng không có nước mũi, nước miếng, nhân dân trong cõi ấy không có ruộng trồng trọt, không có buôn bán đổi chác, trong nước đó tất cả đều cùng ăn hoa quả ấy; nước ấy từ xa xưa, cũng không biết đến giàu nghèo; tất cả đều bình đẳng không khác.

Này Mục-liên! Thế giới của Đức Như Lai đó, có chín mươi sáu ức na-thuật trăm ngàn chúng đệ tử; chúng Bồ-tát thì gấp bội chúng đệ tử; có vườn, tên là Tam-mạn-đà-câu-trùng (*đời Tấn dịch là Pháp viên*), vườn đó có nhiều loại trái cây, để các chúng đệ tử ăn uống, chúng đệ tử luôn ngồi ở trong vườn, chúng đệ tử và chúng Bồ-tát đều ngồi ở dưới gốc cây, khi muốn ăn, cây tự nhiên lay động, hoa quả rơi vào trong bát, ăn uống no rồi, hoa quả không rơi nữa, cây trở lại như cũ.

Này Mục-liên! Tất cả những sự vật trong thế giới ấy còn hơn thế nữa, không thể tính được. Này Mục-liên! Đức Như Lai ở thế giới ấy chính là ta đây. Ta ở thế giới đó,

đem giáo pháp mà hướng dẫn, dạy dỗ cho họ. Nay Mục-liên! Do vậy mà gọi là Như Lai đạo thần tức biến hóa vô cực, tất cả các đệ tử và Duyên giác không thể biết được.

Lại nữa, nay Mục-liên! Lúc đó, ở phương Tây nam của cõi tam thiên đại thiên, cách thế giới bốn thiên hạ này, bảy vạn bốn thiên hạ. Thế giới đó, tên là Tỷ-bảo-bạt-điền (*đời Tấn dịch là Dung thọ*), có tám vạn quốc vương, mỗi một thiên hạ có tám vạn thành, ngoài thành có tám vạn thôn xóm, có chỗ cho tám vạn vị vua cai trị tám vạn thành, có tám vạn thành nhỏ, mỗi một thành có xóm làng có thành nhỏ và trăm ngàn câu-lợi thành. Các vị vua ở trong đó, thực hành giáo pháp, bài trừ những việc phi pháp. Hết thấy các vị vua ấy, đều có tám vạn bốn ngàn phu nhân, thể nữ, thời bấy giờ, thể nữ rất đoan chánh cao đẹp, mỗi một vị vua có năm trăm thái tử và một vạn hai ngàn người con gái, một vạn hai ngàn người con gái này cũng ngay thẳng cao đẹp, luật pháp của các vị vua ấy không có roi gậy, cũng không có binh khí, mỗi một vị vua đều tự cai trị ở nước của mình.

Nay Mục-liên! Thế giới Dung thọ kia có Đức Phật, hiệu là Ba-vật-đa-la-đà-na-lại-tỷ Hằng-tát-a-kiệt A-la-ha Tam-da-tam-phật (*đời Tấn dịch là Bảo Phóng Quang Minh Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác*), hiện đang thuyết pháp.

Nay Mục-liên! Đức Như Lai ấy, khi đạt được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, ở thế giới bốn thiên hạ này, liền vọt lên hư không, ngồi kiết già, cách đất bảy thước, một lần, ngồi kiết già, rồi phóng ra ánh sáng lớn, làm cho thế giới bốn thiên hạ, thấy đều thấy nhau, mưa đầy các hoa trời, các khí cụ âm nhạc không đánh tự kêu, mỗi một nhạc cụ phát ra trăm ngàn âm thanh, mặt đất chấn động sáu cách, các tiếng âm nhạc giống như tiếng Phạm âm, khiến người người tạo ra trăm ngàn công đức, không thể tính. Khi Đức Phật Chuyển bánh xe pháp, khiến cho tất cả đều dứt hết các dục cấu nhập vào Vô dư Niết-bàn; Bồ-tát đem chỗ hiểu biết vì chúng sinh mà thuyết pháp. Đức Như Lai đó cũng thuyết pháp cho thế giới bốn thiên hạ này, tám vạn vị vua và phu nhân thể nữ, những người con trai, những người con gái, thấy Đức Phật biến hóa rồi, đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Trong nước đó, tất cả nhân dân, nam nữ, bé trai, bé gái đều xa lìa các bụi nhơ phiền não được sinh pháp nhãn; các vị vua này và phu nhân, thể nữ, trai, gái, theo Phật cầu làm Sa-môn. Khi ấy, Đức Như Lai đều cho những người ấy làm Sa-môn; làm Sa-môn rồi; khi đi đến bất cứ chỗ nào, nơi thành quách, huyện ấp, xóm làng họ đều đi bộ, không dùng xe, ngựa, nghỉ ngơi xong rồi, dậy ăn uống, thường ở trong chùa chiền, lại không có ruộng để trồng trọt, ăn uống tự nhiên, chừ Thiên giáng xuống, để cúng dường thức ăn.

Khi Đức Như Lai trở lại hội thuyết pháp, tất cả người thực hành hạnh đệ tử đều được quả Tư-đà-hàm; người thực hành Bồ-tát đều được hoan hỷ nhãn; khi đến hội thuyết pháp lần ba, thì tất cả mọi người đều được quả A-na-hàm, người thực hành Bồ-tát đạt được năm thần thông, khi đến hội thuyết pháp thứ tư hết thấy đều được A-la-hán, người thực hành Bồ-tát đều được Bất khởi pháp nhãn, phu nhân, thể nữ, nam, nữ cũng đều được Bất khởi pháp nhãn. Lúc đó, phu nhân, thể nữ và các người con gái đều chuyển thân nữ thành thân nam, không còn thấy giống hình dạng người nữ nữa. Lúc này Đức Như Lai đều thọ ký cho họ được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Mục-liên! Ý ông thế nào? Ông có biết Đức Bảo Phóng Quang Minh Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác ở cõi đó là ai không?

Mục-liên thưa:

–Bạch Đức Thiên Trung Thiên! Con không biết.

Đức Phật nói:

–Đức Như Lai đó, chính là ta đây, đó gọi là Như Lai đạo thần túc biến hóa vô cực. Thế nên, này Mục-liên! Tất cả đệ tử và Duyên giác không thể biết được.

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó, ở phương Tây bắc của thế giới tam thiên đại thiên cách thế giới này, năm vạn năm ngàn bốn thiên hạ. Thế giới đó, tên là Kiên-đạp-đề (*đời Tấn dịch là Hưng khí*). Thế giới này, hoàn toàn dùng Chiên-đàn ô-lặc-ca-sa-la, Chiên-đàn đó lớn, trị giá như một tiền. Thế giới đó đang có cây là Tam-mạn-đà-kiên-đà (*đời Tấn dịch là Kỳ hương phổ huân*), mỗi một cây tỏa hương thơm tới bốn trăm dặm; cỗi đó nhiều hoa sen lớn như bánh xe, một hoa có trăm ngàn lá, vô số màu sắc không thể tính, hoa ấy mềm mại như hoa trời Uyển diên, mọc cao hai trượng, mùi thơm của hoa ấy lan tỏa khắp bốn thiên hạ. Chiên-đàn ở thế gian bốn thiên hạ đó đan chéo nhau, chỗ kinh hành cũng đều là hoa Chiên-đàn ba đằm mọc ở hai bên. Thế giới đó không có thành quách, huyện ấp, xóm làng, chỉ có những giao lộ ngăn cách, được lọng che ở trên; nhân dân ở thế giới ấy, ăn uống như trời Ni-mạn-la thứ năm.

Lại nữa, thế giới đó hương thơm bay xông khắp nơi Đức Phật hiệu là Kiên-đà-vật-lại-tỷ (*đời Tấn dịch là Hương Khí Phóng Quang Minh*) Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang thuyết pháp. Thế giới của Đức Phật đó toàn là Bồ-tát hạnh, không có đệ tử thực hành Duyên giác, những người ở thế gian bốn thiên hạ đó, tất cả đều được thần túc. Các Bồ-tát đó đều đặc nhẫn không thể nghĩ bàn; trong số các Bồ-tát này có Bồ-tát tên là Tát-hòa-đàm-vô-duy-quật-la-du (*đời Tấn gọi là Nhất Thiết Pháp Vô Cực Tích Tụ*) đã được nguyện không thể nghĩ bàn, đã được ba nhẫn thần thông, nhờ đó mà báo ân cho tất cả, cúng dường chư Phật rất nhiều không thể tính.

Lại nữa, này Mục-liên! Bồ-tát Nhất Thiết Pháp Vô Cực Tích Tụ đó tự suy nghĩ: “Nay ta muốn thưa hỏi Đức Phật, không biết Đức Phật có bằng lòng nói những gì mà mình muốn hỏi không! Nghĩ như thế rồi, liền từ chỗ ngồi, đứng dậy, mỗi một sợi lông trong thân đều phóng ánh sáng, chiếu khắp bốn trăm dặm, toàn thân phóng ánh sáng chiếu khắp cảnh giới, có rất nhiều trăm ngàn loại hoa với vô số màu sắc rất tươi đẹp, hoa ấy cách đất bảy thước, ở trên hư không; lòng suy nghĩ muốn đem hoa này để cúng dường, ngay lúc đó, giữa hư không, nghe tiếng âm nhạc dịu dàng giống như nhạc trời, tiếng âm nhạc này, phát ra tám thứ tiếng Pháp ấn; mỗi một tiếng Pháp ấn hiện ra tám vạn bốn ngàn câu-lợi quyển kinh và bảy vạn hai ngàn bài kệ. Lúc đó Bồ-tát rất phấn khởi liền ngồi kiết già giữa hư không, cùng với chín mươi sáu câu-lợi na-thuật trăm ngàn người, đều trụ vào địa vị không thoái lui, đều đạt Vô sở tùng sinh pháp nhẫn, sẽ đạt được quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, sắc tướng diện mạo của Bồ-tát như vậy. Này Mục-liên! Tất cả mọi người trong thế giới kia, không có người mù, què, điếc, nghèo, xấu xí; tất cả nhân dân đó đều là Bồ-tát, có ba mươi hai tướng của bậc đại nhân. Trong thế giới đó, không có những người làm các việc, người trong nước đó cũng không ăn uống, chỉ dùng thiền định vui vẻ làm ăn uống; trong nước đó, không có giống người mọi rợ, cũng không có ba đường ác, cũng không có những nơi xa xôi, hiểm nghèo, cũng không ở nơi đây chết, rồi sinh đến cõi nước khác. Nếu khi chết đi thì người ấy liền được Như Lai.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Đức Như Lai ở thế giới kia, chính là ta đây. Ta ở cõi đó, đem giáo pháp hương dẫn, dạy dỗ cho họ; đó gọi là đạo thần túc biến hóa vô cực, tất cả đệ tử và Duyên giác không thể biết được.

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó, ở phương Đông bắc cõi tam thiên đại thiên, cách thế giới này, bốn vạn hai ngàn bốn thiên hạ. Thế giới đó, tên là Du-mạn-đà-na (*đời Tấn gọi là Ung thời*). Nhân dân ở thế giới này, dâm dục rất nhiều nào tham dâm, sân giận, ngu si, tham lam, keo kiệt, ồn ào, ngênh ngang làm các việc tà, không tin, ganh ghét, làm ác, đa nghi, che giấu tội lỗi, tánh tình nóng nảy, biếng nhác, thích muốn gây hại, không biết sợ sệt, chấp có ta, ngã, nhân, thọ mạng, không có trí tuệ. Ví như loài cầm thú, không biết xấu hổ, tâm ý cuồng loạn, không có lễ độ. Những người ở thế giới ấy, diện mạo xấu ác, không có sắc mặt, không có định tĩnh; đất ở cõi ấy, chỉ có bùn nhơ và các thứ không sạch, đời sống khổ sở, áo mặc, cơm ăn không đủ; ưa đấu tranh, lại mắng chửi nhau, sáu tháng mưa một lần, một năm mới mưa lại, ngũ cốc thiếu thốn, việc ác ập đến. Thế giới đó, đất cứng như sắt, đá lồi lõm không bằng, ví như Cổ-tật-lê, người đạp chân lên thì bị tổn thương, ác độc không dừng, đất chỉ sinh gai góc, tất cả nhân dân chỉ uống nước dơ bẩn, vị mặn của nước đắng hôi nhơ bẩn, áo mặc đều dùng cỏ khô, bản cứng khốn khổ, lại chỉ biết nhìn nhau, sai khiến lẫn nhau. Quốc vương ở thế giới ấy, tánh tình nóng nảy, thường ưa sân giận. Nhân dân trong đó bị sai khiến làm việc rất là khổ sở, đời sống của nhân dân đều phụ thuộc vào ruộng nhưng làm ra lúa thóc, tiền tài đều bị vua đoạt lấy, đánh đập tàn ác, luôn bị tai ương.

Này Mục-liên! Trong cõi nước đó, đời hiện tại chịu tai ương, xót thương đến như thế, nếu so sánh với các loài, lại còn hơn thế nữa; người trong thế giới đó, khi chết đi đều đọa trong ba đường ác địa ngục, ngạ quỷ và súc sinh.

Lại nữa, này Mục-liên! Thế giới bốn thiên hạ đó, có Đức Như Lai hiệu là Chấn-ba-ca-luận-chân-đà-ma-na-ca-lâu (*đời Tấn dịch là Thương Bi Lâm Niệm*) Như Lai, Bạc Vô Sở Trước Chánh Đẳng Chánh Giác đang thuyết pháp. Này Mục-liên! Đức Như Lai đó hiện ra mười tám đại biến hóa mà thuyết pháp bảy trăm năm; thuyết pháp bảy trăm năm xong mà không có một người nào hiểu giáo pháp. Lúc đó, Thế Tôn cũng thuyết pháp như vậy, không mỗi một nhằm chán, thường đem lòng thương xót lớn mà giảng nói. Này Mục-liên! Thế Tôn đó hoặc đến xóm làng, quận quốc, huyện ấp; hoặc ở rải rác, luôn du hóa khắp nơi; nếu đi đến nước kia mà nhân dân mắng chửi, xem thường, có lời nói thô lỗ, có hiện tướng giận dữ, thì Thế Tôn đó, đối với họ đều nhẫn chịu và khuyên nhủ, thương xót, giúp đỡ, muốn làm cho họ được độ thoát đến Niết-bàn. Này Mục-liên! Khi ấy, Đức Như Lai ở trong thời gian đó thuyết pháp giúp đỡ họ; lúc nói pháp có tám vạn bốn ngàn na-thuật người đạt được quả A-la-hán; lại có tám vạn bốn ngàn na-thuật người đạt quả A-na-hàm; lại có tám vạn bốn ngàn na-thuật người đạt quả Tư-đà-hàm; lại có tám vạn bốn ngàn na-thuật người đạt quả Tu-đà-hoàn và tất cả đại chúng trong một ngày đều cạo bỏ râu tóc, làm Sa-môn, thọ đại giới. Như vậy, là hàng có học hay không học, ở trong ba tháng trước đã tạo các việc ác; nay nghe lời dạy của Đức Phật đều được xa lìa, ngay lúc đó tất cả đều được Bát-niết-bàn. Đức Phật đó luôn luôn trụ và thương xót, giúp đỡ hàng Duyên giác và Bồ-tát. Họ đã tạo ra tội ác, nên bị sinh ở cõi ấy, chịu thống khổ đến như vậy, cho đến một lúc họ đều được xa lìa.

Lúc đó Mục-liên bạch Phật:

–Cúi xin Đức Thế Tôn! Các Bồ-tát này, tạo ra những tội gì, mà sinh ở cõi đó?

Đức Phật bảo Mục-liên:

–Bồ-tát có bốn việc bị sinh qua cõi đó:

1. Bồ-tát cậy vào danh để cầu cúng dường, không học việc của Bồ-tát.

2. Đối với việc của Bồ-tát, không thực hành lại còn biếng nhác, tuy có thấy cũng không thể nắm giữ.

3. Bồ-tát thấy các Bồ-tát khác, được sự cúng dường, liền ganh ghét, nói vì sao lại được cúng dường, xem thường cắt đứt công đức của người khác.

4. Bồ-tát không thể giữ gìn thân, khẩu, ý. Vì làm những việc như thế, nên bị sinh ở cõi đó.

Đức Phật bảo:

–Này Mục-liên! Đức Phật kia chính là ta đây. Ta ở cõi đó, đem giáo pháp dạy dỗ, hướng dẫn cho họ. Đó gọi là Như Lai quyền đạo thần túc biến hóa vô cực. Những việc như vậy, đệ tử và hàng Duyên giác không thể biết được. Này Mục-liên! Lúc đó Đức Như Lai làm Phật sự ở cõi tam thiên đại thiên thế giới như vậy, các ông cũng đều không thể biết được. Vì sao? Vì đệ tử không thể thọ trì, cho nên đều không thể thấy.

Lại nữa, này Mục-liên! Lúc đó ở trong tam thiên đại thiên thế giới, trăm câu-lợi thế giới bốn thiên hạ. Đức Như Lai kia tùy theo ý của họ mà thuyết pháp; có lúc giống như hình thể trời Phạm, mặc y phục mà thuyết pháp, thế giới đó Đức Như Lai chẳng xuất gia, cạo bỏ râu tóc. Có lúc lại giống như hình thể của Thích Đề-hoàn Nhân mặc y phục mà thuyết pháp; hoặc giống như hình thể Nhật Thiên vương, mặc y phục mà thuyết pháp; hoặc lại giống như hình thể của vua Giá-ca-việt mặc y phục mà thuyết pháp rất nhiều sự giống nhau như vậy. Này Mục-liên! Lúc đó cả trong tam thiên đại thiên thế giới đều giống như sở nguyện của mọi người mà thuyết pháp, có vô số sự giống nhau như vậy; lại có vô số cõi Phật khác, không thể tính đếm là chỗ mà tất cả đệ tử Duyên giác không thể biết được. Ví như cung điện của mặt trời, mặt trăng, chư Thiên nhật nguyệt đều ngồi trong cung điện đó, không ra, không vào vẫn thấy khắp bốn thiên hạ. Này Mục-liên! Đức Thế Tôn cũng không từ đây đứng dậy cũng không đến chỗ kia mà ngồi, nhưng đều thấy cõi Phật là không thể tính, mọi sự hiện ra để chỉ bày đều tùy theo sở nguyện cao, thấp, ở giữa của tất cả mọi người bảo vệ giúp đỡ, mà nói pháp cho họ.

Khi ấy, Hiền giả Đại Mục-kiền-liên bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nên xét đoán chỗ nào là người của Đức Thế Tôn, hoặc trời Đạo-lợi hoặc Diêm-phù-lợi, hoặc cung trời, hoặc ba ngàn thế giới này, hoặc thế giới bốn thiên hạ kia, lại thuyết pháp ở thế giới khác, những chỗ thế giới đó, xét đoán chỗ nào là Đức Phật? Chúng ta nên làm sao để biết nghĩa cùng tột của đại thí và y phục của đại giới, làm sao biết được như vậy?

Đức Phật bảo Đại Mục-kiền-liên:

–Như ông đã hỏi, có thể thọ trì được không? Nay ta vì ông mà nói. Này Mục-liên! Ví như nhà ảo thuật tạo ra người nam hoặc người nữ, vậy ông sẽ xét đoán, chỗ nào là người nam, người nữ?

Hiền giả Mục-liên bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con không thể xét đoán được người ấy. Vì sao? Vì huyễn ấy là chỗ tạo thành do sức chú thuật, cho nên không thể nắm giữ được.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Huyễn ấy, chỗ tạo thành là ai, vậy huyễn ấy, có thể tạo ra được không?

Hiền giả Mục-liên bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Có thể tạo ra.

Đức Phật bảo:

–Này Mục-liên! Như vậy, tất cả các pháp như huyễn hóa, không nắm giữ được, phải làm thế nào?

Như vậy này Mục-liên! Chỗ làm ra của nhà ảo thuật, sức ảo thuật làm ra huyễn hóa, phải như thế nào? Huyền ấy đều bình đẳng, không có nắm giữ. Này Mục-liên! Đức Như Lai dùng trí tuệ bình đẳng hiện rõ ở tất cả các cõi, như vậy đều không nắm giữ. Làm tất cả mọi việc đều bình đẳng như vậy mới là làm việc Phật. Vì thế nên được pháp bố thí rất cùng tột, bình đẳng như vậy là được kết quả rất lớn. Này Mục-liên! Chư Phật Thế Tôn đều bình đẳng không thể tính kể, nên so sánh như vậy. Này Mục-liên! Các pháp luôn trụ trong bình đẳng. Các pháp đã trụ bình đẳng như vậy thì sự thành tựu đạo cũng vậy; pháp giới mà không nắm bắt thì cũng không tính đếm. Này Mục-liên! Ông hãy suy nghĩ kỹ, Đức Như Lai, từ nhiều kiếp xa xưa, tìm cầu dấu vết Phật-đà, có thể hóa ra hằng hà sa ba mươi hai tướng của Như Lai, bình đẳng không khác; cũng có thể thuyết pháp sáu mươi việc, cùng lúc nói ra; các Đức Như Lai này thấy đều biết tâm và những việc làm của mọi người; đều biết ai sẽ được giải thoát; như pháp môn giải thoát ứng với căn sáu tình của họ mà thuyết pháp, khiến lần lượt đều đầy đủ trí tuệ. Các Đức Như Lai này vì tất cả mà hiện ra thuyết pháp, để cho những người nghe, biết được mà phụng hành biết các Khổ, Tập đều có thể hết. Các Đức Như Lai này, có ba việc biến hóa thuyết pháp, làm cho bốn phía đều được nghe pháp. Các Đức Như Lai ấy đều hiện ra các việc Phật. Này Mục-liên! Ý ông thế nào? Ngay lúc đó, chư Phật xét đoán chỗ nào là nắm bắt cùng tột. Đức Như Lai huyễn, huyễn Như Lai thì nắm bắt cái gì!

Mục-liên bạch Phật:

–Lúc đó, ở trong Như Lai không thể biết được cái nắm bắt. Vì sao? Vì giống như hằng hà sa, đã như hằng hà sa thì mọi việc làm sẽ không tăng giảm, đối với hằng hà sa bao nhiêu là việc làm như: Màu sắc, hình tượng, báo ân, trí tuệ, thần túc, nói pháp; như để giải thoát cho tất cả mọi người. Như vậy, Đức Như Lai đối với các việc, không thể nói là có bao nhiêu!

Này Mục-liên! Như vậy, mọi việc làm của Đức Như Lai nên thấy như vậy; đều là những phần của huyễn hóa, các pháp cũng vậy. Thế nên, các pháp chẳng có bao nhiêu, chẳng thể nắm bắt. Này Mục-liên! Biết những phần huyễn hóa này, các pháp cũng như vậy. Người phàm, đối với bao nhiêu việc này, không thể làm được, huống nữa là việc của chư Phật Thế Tôn. Vì sao? Này Mục-liên! Nên học tất cả các pháp; đối với “không” nên nghĩ nhằm chán; không dụng dục, không dục; hoặc có, hoặc không trụ ngay trong đó; có thể chỗ làm cũng như chỗ được; đối với pháp giới cũng không khởi, cũng không diệt. Này Mục-liên! Với pháp giới, Đức Như Lai đều thấy, biết và hiểu. Này Mục-liên! Như cõi Diêm-phù-lợi có nhiều người ở trong đó, Đức Như Lai hiện ra trong đó hiện ra rồi lại biến hóa hoặc làm Như Lai hoặc làm Tỳ-kheo Tăng, những người ở đó lần lượt chẳng tự mình biết là Như Lai hay là Tỳ-kheo Tăng, họ có đầy trong cõi Diêm-phù-lợi. Này Mục-liên! Tất cả các loài đều có thể được sinh đầy trong cõi bốn thiên hạ, như trời, người và các loài bò bay máy cựa...

Này Mục-liên! Chỗ những người đó, đều ở trước Đức Phật; bấy giờ, tất cả những loài ấy, từ đời trước xa xưa, đều trụ ở trước Đức Phật, đều lần lượt hiện ra Như Lai, hoặc Tỳ-kheo nhưng chẳng biết nhau, đầy cả bốn thiên hạ. Này Mục-liên! Lúc đó, trong cõi tam thiên đại thiên, tất cả loài bò bay máy cựa có nhiều ở trong đó, đều được thân người, được thân người rồi, lại khiến được bình đẳng. Này Mục-liên! Được thân người

rồi, đều cùng chủng loại đều lần lượt hiện ra Đức Như Lai và Tỳ-kheo Tăng chẳng biết nhau. Nay Mục-liên! Đặt ra đó là nhân dân trong cõi tam thiên đại thiên. Nay Mục-liên! Phương Đông, phương Nam, phương Tây, phương Bắc, bốn phương phụ, phương trên, phương dưới, tất cả như vậy là mười phương thế giới, cõi ấy rất nhiều, không thể tính hết; khắp tất cả đều khiến được làm thân người, được làm thân người rồi, như vậy, tất cả đều là người.

Này Mục-liên! Mọi người cùng Đức Như Lai là một chủng loại, mỗi một người đều giống như Đức Như Lai, đều lại làm Tỳ-kheo Tăng, lần lượt chẳng thể tự mình biết nhau. Nay Mục-liên! Lại đặt ra đó là mười phương trong mười hằng hà sa cõi Phật. Nay Mục-liên! Như hôm nay, Đức Như Lai ngồi đây dùng Phật nhãn thấy trong cõi chư Phật, đem cái biết của chư Phật ví như số ấy, đối với trăm ngàn kiếp mà nói thì không thể rớt ráo, cũng không thể tính đếm các cõi Phật như vậy. Với khoảng thời gian đó mà ngồi thấy cõi Phật nhiều như thế thì trí tuệ của Như Lai cũng như thí dụ đã nói; có thể khiến tất cả đều như Bích-chi-phật; câu không thể biết, không thể đếm, không thể lường, không thể thấy; đối với Bích-chi-phật còn không thể biết huống nữa là hàng đệ tử! Vì thế nên, Đức Như Lai đều thấy biết, thấy biết cả trăm, cả ngàn, cả trăm ngàn, câu-lợi trăm ngàn, hằng-ca-la, tần-bạt, a-thọ, a-tăng-kỳ, không thể tính đếm hằng hà sa như vậy, như vậy... Như thế, các cõi nước trong cõi tam thiên đại thiên thế giới là không thể tính đếm, nó đầy khắp ở trong đó.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Số nhiều như vậy nhưng không có chỗ nào làm trở ngại tầm nhìn thấy; nhìn thẳng không liếc nghiêng, cũng không nhìn quay cổ, dùng Phật nhãn mà nhìn, đều thấy khắp cõi mười phương không thể tính, nó vô số không ngần mé ranh giới khó mà nghĩ bàn. So sánh cõi Phật như vậy, so sánh người dân ở trong đó và các loài bò bay máy cựa, cũng như thế. Như vậy tất cả cảnh giới của Bồ-tát, phần nhiều ở trong đó. Bồ-tát từ xa xưa đời trước, chưa từng có hạnh, khiến được thân người rồi đều lại làm vua Giá-ca-việt, xung quanh mỗi một vị vua Giá-ca-việt đều có quan thuộc, toàn bộ quan thuộc của một vị vua Giá-ca-việt đó, đều như những vị vua Giá-ca-việt khác cứ lần lượt như vậy. Nay Mục-liên! Toàn bộ những vị vua Giá-ca-việt và quan thuộc, làm một quan thuộc của vua Giá-ca-việt, giống như số đó đem so sánh đều là Như Lai, hình dáng sắc tướng đó, đều một chủng loại, như vậy, tất cả nhân duyên đều trụ ở trước; mỗi một vị vua Giá-ca-việt và quan thuộc đó ở trước đều tự thấy có Đức Như Lai và các Tỳ-kheo Tăng; các vị vua Giá-ca-việt đều tự gọi: Chỉ có Đức Như Lai, không còn ai khác, mỗi một vị đều tự thấy một Đức Như Lai, ngoài ra không có ai được như thế. Như vậy, các vị vua Giá-ca-việt các quan thuộc đó mỗi một sợi lông trên thân đều là một Đức Như Lai; một Đức Như Lai đều có Tỳ-kheo Tăng. Như thế đều là Như Lai đạo thân tức biến hóa vô cực, ai nghe điều đó không dám ẩn ý nói chẳng phải Như Lai thị hiện biến hóa vô cực, hoặc có khởi lên suy nghĩ, đó là việc làm chân thật của Đức Như Lai thị hiện biến hóa vô cực. Như vậy, là việc làm trí tuệ, không thể tính được. Nay Mục-liên! Như vậy, ý ông thế nào? Như ta khiến những người đó, đều đứng ở chỗ vua Giá-ca-việt giống như phẩm Phước phần này, phẩm Phước phần như vậy đều khiến được làm vua Giá-ca-việt, có đầy đủ bảy báu. Như vậy phẩm có nhiều không?

Mục-liên bạch Đức Phật:

–Thưa Đức Thiên Trung Thiên! Rất nhiều, rất nhiều!

Làm cho một người được phẩm đó đến không thể tính đếm, so lường. Như vậy, với

mọi người không thể tính kể, không thể hạn lượng, thì phước đó có nhiều hơn thế nữa.

Đức Phật nói:

–Này Mục-liên! Đã nói là nên thọ trì và suy nghĩ kỹ như vậy. Các Bồ-tát làm vua Giá-ca-việt được phước phần, như vậy phước phần đó rất nhiều, nhưng cũng không như phước một sợi lông của Đức Như Lai, nó còn vô số hơn thế nữa.

Mục-liên bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Như vậy, đó là công đức của Như Lai; đó là đại thần túc, đại phân biệt, đại khả năng của Đức Như Lai. Bạch Thế Tôn! Con ăn năn vì không có chỗ theo kịp. Vì sao? Vì đối với pháp thần thông thì đạt được, mà tự mình thấy còn thiếu hụt!

Tôn giả Mục-liên bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Tất cả những người kia nghe Như Lai đạo thần túc biến hóa vô cực này đều đạt được công đức rất lớn, ai nghe rồi đều một lòng phát khởi suy nghĩ những việc đó; muốn cầu giải thoát, muốn học đầy đủ, muốn được Đạo thần túc biến hóa vô cực thì phải phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bạch Thế Tôn! Những người như thế, nên cúi đầu đánh lễ. Vì sao? Vì những người này không bao lâu nữa, dứt khoát không còn sợ đọa vào ba đường ác, cũng không còn nghi ngờ hiểu nghĩa đúng như vậy, cũng không mong cầu Trời, Rồng, Quỷ, Thần, Kiên-đạp-hòa, cũng không nguyện làm Phạm thiên. Bạch Thế Tôn! Đúng là như vậy.

Lúc đó, Mục-liên nghe Đạo Thần túc biến hóa vô cực, liền đứng dậy, chấp tay thưa:

Nam-mô Phật Thế Tôn! Vì nghe mọi người đánh lễ, khiến người ấy mau đạt được sở nguyện; người muốn phát tâm, người đã phát tâm đều khiến mọi người này đạt được sự cùng tốt, giống như cùng tốt của Đức Phật. Lúc đó, khiến tâm không còn thoái chuyển, không do dự, tin chắc chắn, không còn nghi ngờ.

Khi ấy, các Trời, Rồng, Duyệt-xoa, Kiên-đạp-hòa, Thích, Phạm, các vị bảo vệ thế gian đều cúng dường Đức Phật, vì đối với pháp ngôn đều được sở nguyện vui thích. Lúc ấy trăm ngàn các loại dụng cụ âm nhạc, không đánh mà tự kêu; hoa trời Ưu-bát-la, Ba-đàm-câu-văn, Phân-đà-lợi đầy khắp trời Đao-lợi. Khi nghe nói phẩm pháp ngôn này, có bảy vạn hai ngàn na-thuật chư Thiên xưa nay luôn tạo các công đức đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác và nói: Chúng ta sau đời vị lai, ở trước chư Thiên và người thế gian, rống lên tiếng rống sư tử giống như ngày nay Đức Thế Tôn đang rống.

Bấy giờ Nguyệt Thiên tử và Nguyệt Tinh Thiên tử đứng trước Đức Phật bạch:

–Bạch Thế Tôn! Những người nam, những người nữ đối với phẩm pháp ngôn đã nói đó; hoặc thọ trì, hoặc suy nghĩ, hoặc nói rộng khắp ở trong đại chúng thì sẽ được bao nhiêu phước công đức?

Đức Phật nói:

–Này Thiên tử! Đối với Tam bảo, nếu những người nam, những người nữ không dứt bỏ, không quên, luôn luôn mong cầu đối với pháp ngôn ấy, hoặc tự mình thọ trì, hoặc nói cho người khác thì sao? Thì giống như Thiên tử nghe pháp này đối với tâm của đệ tử không có chỗ cầu đối với tâm của Bích-chi-phật cũng không có chỗ cầu, mà tâm thường cầu là trụ ở Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Vì sao? Vì Thiên tử thọ trì pháp ngôn thanh tịnh giải thoát, được các căn lành lợi; đối với pháp ngôn này, vì nắm bắt được nên khởi lên tâm đạo, khởi lên tâm vui mừng, đối với giải thoát mà không nghi ngờ. Này Thiên tử! Nên đem pháp ngôn ấy mà nói rộng khắp chớ đoạn Tam bảo mà

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

được trụ; đối với pháp ngôn này, hoặc thọ trì, hoặc đọc tụng hoặc vì người mà nói. Thiên tử! Ý ông thế nào? Không đoạn Tam bảo mà luôn trụ, đối với pháp ấy hoặc thọ trì, hoặc giảng nói. Thế nào Thiên tử? Không đoạn đối với Tam bảo mà trụ; đối với một ngàn Đức Phật cúng dường những y phục, món ăn, thức uống, giường, đồ ngồi, thuốc men trị bệnh thì sẽ được ở trong trăm ngàn kiếp. Ai có thể tính được công đức của người ấy không?

Thiên tử thưa:

–Bạch Thế Tôn! Không ai có thể biết được.

Đức Phật nói:

–Này Thiên tử! Đối với pháp ngôn đã nói, người thông minh có trí tuệ, biết phước ấy không thể tính, không có hạn lượng; nếu có người nào, đối với pháp ngôn này, hoặc thọ trì hoặc đem nói trong chúng thì phước đó sẽ rất nhiều không thể tính được.

Lúc đó, Bồ-tát Di-lặc bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Pháp ngôn này tên là gì? Nên thọ trì và thực hành như thế nào?

Đức Phật nói:

–Này Di-lặc! Pháp ngôn này tên là Ư Đạo-lợi Thiên Sở Thuyết Trì, một tên nữa là Đạo Thần Túc Vô Cực Biến Hóa Trì. Ta giao lại cho ông, ông nên truyền bá cho nhau.

Này Di-lặc! Ông nên suy xét kỹ và giữ gìn ở trong đại hội nên tuyên nói cho đầy đủ.

Này Di-lặc! Tượng kinh như vậy, đối với thiên hạ cõi Diêm-phù-lợi rất khó được nghe. Này Di-lặc! Phải như những gì ta đã nói. Đức Phật nói như vậy rồi, tất cả vui vẻ, Nguyệt Thiên tử, Nguyệt Tinh Thiên tử, Di-lặc Bồ-tát, Hiền giả Đại Mục-kiền-liên, các Trời, Rồng, Duyệt-xoa, Kiên-đà-la, A-tu-luân, A-tu-luân-dân, tất cả đều ưa thích được nghe, vui mừng đánh lễ Đức Phật.

